

TOM.

RELAT

D'UNA VIDA.

Néstor Sánchez Jiménez

FEM UNA NOVEL·LA ...?

Aquest és el resultat d'una de les propostes de l'assignatura de català als alumnes de segon d'ESO del curs 2001-02.

Consisteix en crear una novel·la per capítols, a raó d'unes cinc o sis pàgines per setmana, que es lliuren puntualment per tal que es pugui procedir a la seva correcció i, posteriorment, un cop l'alumne ha revisat i corregit l'original, se'n fa l'edició a través de la pàgina web de l'institut que ara esteu visitant.

Actualment hi estan treballant una vintena d'alumnes de segon d'ESO. Fruit del treball realitzat són els capítols que ara us presentem i que són només una petita mostra, que s'anirà completant i ampliant amb les aportacions d'aquells alumnes que vulguin permetre fer aquest tipus de publicació.

S'accepten suggeriments, i crítiques, sempre i quan siguin constructives. També voldríem saber si us les heu llegit... i què en penseu del nostre projecte. Potser algun dia podríem escriure una novel·la “telemàticament virtualíssima” entre tots i esborrar la frontera divisòria entre lectors i escriptors, participant tots plegats de l'onada creativa que s'acosta per nord-est... o és pel sud-oest ? Posem-nos-hi ?

Alumnes de 2n. D'ESO
(i la mestra, és clar!)
Curs 2001-02
IES Llobregat - Sallent

LLIBRE DE CATALÀ, per Néstor Sánchez

INTRODUCCIÓ.

Advertència: Si alguna paraula està mal escrita o és malsonant, perdoneu adults, és el vocabulari dels adolescents.

Anotació: Disculpeu-me si fereixo la sensibilitat d'algú. Ho sento, però això és la pura i dura veritat.

No sóc un predicador ni pretenc ser-ho, només dic que la joventut es un do que s'ha d'aprofitar.

Un altre advertència molt important: No ensenyeu aquest llibre als pares, les conseqüències podrien ser catastròfiques si sabessin el que fem els adolescents.

Aquest llibre, basat en fets reals, explica les aventures d'un jove, en Tom, que assaboreix els plaers i els temors de fer-se gran.

Inquietuds, pors, noves idees polítiques i pensaments personals són els protagonistes d'aquesta història.

El fer-se gran és una cosa per la que tots hem passat o passarem en algun moment de la nostra vida.

Tenim somnis probablement impossibles o bastant improbables, coses que voldríem fer en algun futur no molt llunyà. Muntar un grup de música, ser actor de cine, sortir a la televisió, etc. (pensem que ens menjarem el món, potser fot, però és la pura i dura veritat).

A la majoria ens fascina la música, ens comencem a fixar en les noies, (també elles en nosaltres, no us penseu), bé gairebé ara ens n'adonem que existeixen, i comencem a canviar físicament, el temut acné, la crescuda de pèl on no en teníem, (ves quina cosa!), etc.

Són coses que malgrat no te n'adonis passes per elles i les has de superar el millor possible (si pot ser no féu un numeret).

Us ho adverteixo: ser jove es una de les millors coses que té la vida, aprofita la oportunitat y viu la teva vida al màxim.

Ara ja sóc major d'edat, però ho he de reconèixer.

El millor moment de la meva vida va ser la adolescència, quan em sentia...

No gran sinó, menys nen, i començava a canviar físicament, em fixava en les noies, li començava a trobar sentit a la música y a les coses que em rodejaven.

La veritat, molts ja ho estareu pensant, creia que em menjaria el món, ho reconec, sí.

Només pensava en triomfar en el món de la música, formar un grup... i això sí divertir-me tocant amb els meus amics.

Però bé, tornem a la realitat un altre cop. Jo era un noi bastant normal, gairebé sempre em prenia les coses bé. Recordeu, he dit gairebé sempre.

No sé si em comprendreu, alguns dies tens la sensació que tot va malament i tu no hi pots fer res.

Com quan tens una mà de deures sense fer, la teva mare et diu que recullis la teva habitació i malgrat sigui la cançó que més t'agrada la està sonant a l'equip de música tens ganes de cridar tant fort que es trenquin els gots de vidre del moble que hi ha al menjador.

Però la majoria de dies estava de conya (perdoneu adults, però aquesta és la manera de parlar que tenim els joves).

Bé, aquí s'acaba, si voleu saber més sobre l'adolescència d'en Tom podeu continuar llegint o si no guardar el llibre al fons més apartat dels vostres prestatges, féu el que us surti, com he dit abans no sóc un predicador ni pretenc ser-ho, podeu fer el que vulgueu.

1. ELS TÍPICS MATINS.

Piiip, piiip, piiip, piiip, piiip.

El maleït despertador, com cada matí ja tornava a sonar intensa i desesperadament a un quart de vuit, fent-me pensar en la mare del tio que va inventar els despertadors.

El so estrident i continu del rellotge, envoltava tota la habitació i la sensació d'aire viciat es feia molesta fins i tot nauseabunda.

Era impressionant el fàstic que sentia de mi mateix en aquells instants, el que més em molestava eren les lleganyes, que estaven enganxades cobrint-me tot el llagrima de l'ull.

L'olor que desprenia el meu cos era impressionant. Aquell no seria un bon dia.

Vaig acabar d'agafar tota la roba neta i vaig dirigir-me cap a la dutxa, això sí passant abans pel wàter. Em va venir de meravella, però necessitava alguna cosa que em donés energia.

Vaig obrir la calaixera de la cuina i vaig agafar el paquet de galetes a mig acabar.

De la nevera vaig agafar una ampolla de suc de taronja.

Al provar agafar el suc va caure un paquet d'ous al terra, fes-te fotre!

Definitivament aquell no seria un bon dia.

Només em quedava una salvació, la música. Vaig córrer cap a la habitació, vaig agafar el walkman i vaig preparar-me per gaudir de bona música durant una estona.

Com sempre, de poc no perdo l'autobús.

Al arribar, la gran desgracia, matemàtiques.

Un pilot de números i signes que s'han de multiplicar, sumar, restar i dividir.

Odiava les mates, segurament gairebé tots les odieu, però és que jo no les podia ni sentir.

El pitjor es que no portava els deures fets.

Vaig sortir-me'n com vaig poder, va, ho admito, vaig copiar els exercicis del company del davant.

Després de la classe de mates, un respir, gimnàstica. Allò m'agradava més que res, sobretot perquè no s'havia d'estudiar gens.

Seguidament, la mitja hora de llibertat, el pati. El tio que va inventar l'hora del pati es el més gran inventor de tots els temps, que surti la tele, havent-hi el pati, estones de llibertat per fer el que vulguis al teu aire.

En aquella hora va ser la més impressionant de tot el dia, es sorprenent com en un minut la teva vida pot donar un gir de 360° i quedar-te on eres.

No va passar res d'especial.

Quan passa alguna cosa a l'institut o bé es una baralla entre dos a fins a cinc o sis gamberros a l'hora, o tot l'institut sencer cridant - Que se besen, que se besen!!!- a una parella d'amics que fa dos dies que es coneixen.

És impressionant com la gent pot ser tant curta i tant torracollons per dir aquestes bajanades.

No suporto la gent que es fica en la vida dels altres, ja en tenia jo prou amb la meva, per ocupar-me de les vides dels altres.

2. UNS NOUS AMICS, UNA NOVA VIDA.

Les vides dels altres, sí, és impressionant com alguna gent pot manipular-te sense que te n'adonis. El pitjor és que quan te n'adones ja és massa tard, l'has cagada fins al fons.

La majoria dels meus companys de l'institut, no són d'aquells que et duren tota la vida, aquells que et son sempre lleials, no els importa com siguis sempre t'estimaran igual, no.

No, eren d'aquells, només quan et necessiten estan amb tu, però quan te n'adones saps que van estar un mes i mig planejant tot allò perquè només volien un maleït joc d'ordinador i fa dues setmanes que els hi has deixat.

Quan el tenen, ja t'han vist prou, no et diuen ni adéu quan passen pels passadissos del centre.

Però si us en recordeu he dit la majoria, no tots.

Un dia, d'aquells que no hem trobava gens bé, estava assegut a un banc del corredor central de l'institut, no feia res, no pensava res, no em passava res d'estrany, però estava ben fotut.

De sobte un noi va venir i va dir-me:- Què et passa tio? -.

Aquelles paraules hem van venir de meravella, mai ningú no m'avia dit res semblant.

Al girar el cap vaig veure que era un nano de primer d'E.S.O.

El coneixia fa temps, però no m'hi feia gaire amb ell.

Era morè, d'estatura normal, i portava una roba bastant ample, mira ja n'érem dos en tot l'institut.

- Vols venir amb nosaltres?, t'he vist sol i m'he preocupat -.

Uau!!! Algú que es preocupa per mi, això no és real, vaig pensar.

- Amb qui vas? -
- Som tots un any més petits que tu, però espero que no hi hagi cap problema -
- Què va tio, gràcies, on sou? -
- Al pati, vens? -
- Però vols dir que m'hi voldran aquells?
- És clar noi! A més no som només tot nois també hi ha sis noies i són molt enrotllades-
- Bé, dons hi aniré -

A l' arribar on eren els altres, m'hi van acollir al moment. En Dave, així es deia el noi que va convidar-me a ser amic seu, per dir-ho d'alguna manera, va presentar-me tots els seus amics i amigues.

- Nois, aquest és el Tom, li he dit si es volia venir amb nosaltres - va dir.
- Oh, es clar que pot venir com més siguem més genial serà - va exclamar una noia, la Josh, era castanya amb una petita cua i d'estatura normal.

Era una amiga d'en Dave i des d'aquell moment una amiga meva, també.

Tots els altres eren:

La Marta, una noia una mica introvertida però igual de simpàtica que les altres, era més aviat baixeta i el seu cabell era de color castany amb una petita cua.

L' Andrea, una noia d'estatura normal, morena.

En Mike, un noi que anava una mica de passota, morè i una mica baixet, amb el cabell curt.

La Sasha, una noia alta morena, de cabell llarg, normalment amb una cua i una mica esbojarrada.

La Zoe, molt simpàtica, de cabell castany, i d'estatura normal, una miqueta baixeta.

I la Sandra castanya, d'estatura més o menys igual que la Zoe, molt simpàtica també.

A la colla, comptant-me a mi, érem nou, a partir d'aquell moment, sabia que per fi tindria amics de veritat, no com els altres.

Així que jo i en Dave, amb els altres amics i amigues vam començar una nova vida com amics. Amics de veritat.

3. ESTIU, ESTIMAT ESTIU.

Els exàmens de fi de curs ja s'acostaven.

El sol ja et cremava la pell, i tothom portava pantalons curts.

Bé tothom no, com sempre els típics “guaperes” de batxillerat sempre portaven els seus pantalons texans tipus, mira - tia - quin - paquet - que marco, i les seves ultra samarretes tipus mira - tia - quins - súper - abdominals - que - tinc.

Mai canviaran...

Bé, tampoc es pla de posar-se a parlar de moda a aquestes altures, cadascú que faci el que vulgui, però això sí, que em respectin a mi si volen que jo els respecti a ells.

Si algú es vol posar alguna peça de roba, que la penya no vagi fotent.

I com la roba, moltes més coses, manera de pensar, gustos musicals i tampoc hem de discriminar als homosexuals, com cony els hi podem fer entendre que qualsevol és com és. Ningú ha d'anar incordiant a la gent per tenir uns gustos sexuals diferents als dels demés, ets com ets i punt.

Bé, no era exactament això del que us volia parlar. Sempre m'emociono quan començo a xerrar i ningú no em para els peus.

Volia explicar-vos... la meua vida, això és, ningú ho hauria dit millor.

Potser a molts no us interessa, però què hi farem.

Després de molts dies pencant com un gos, vaig treure'n profit, vaig aprovar-les totes.

Després de tot, no estava tant malament, un excel·lent, tres amb notable i quatre amb bé.

Però deixem de parlar de les classes que em comença a donar mal de cap.

L'estiu era a prop, molt a prop, ja podia sentir l'olor de les ones del mar colpejant-me a la cara (m'estic posant poètic).

Per fi. Els dies de suplici escolar s'aviem acabat, no més deures, no més treballs, no més estudis, no més llibres, i sobretot, no més profes.

Ara, l'únic que hi havia era vacances, calor, gelats, piscina, platja, moltíssima música, ganes de fer el boig, i, sobretot la meravellosa llibertat.

Els dies d'estiu cada cop passaven més de pressa, el temps no ens deixava viure, havíem d'expressar l'estiu al màxim, cap gota en podia quedar.

El que va ser genial, va ser un dia que únicament vestits amb calçotets, corbata, unes esportives i mitjons, ens vam recórrer tot el passeig muntats a sobre d' skates. Va ser genial.

El que si va ser genial va ser la meua festa del meu 14è aniversari, a ple estiu.

4. MEMÒRIES D'ESTIU.

A ple estiu, la gent ja se'n començava a cansar de la calor que feia.

No passava una mica d'aire fresc, ni a la de tres.

Però jo, jo no me'n cansava, cada cop gaudia més.

La festa d'aniversari va ser genial. No vam fer res més que saltar i ballar per tota la casa.

Fins que van arribar les dues. Estàvem morts de son, les parpelles ens queien i no podíem aixecar els braços.

Havíem de dormir a l'estudi de casa, ficats en sacs de dormir.

Se'm va ocórrer la gran, genial i meravellosa estúpida idea que canviaria el curs de la meva vida, una petita cosa et pot fer passar de l'atur a un despatx al pis més alt de una gran empresa de software.

Però no es això el que em referia.

Em vaig enamorar!

Sí, sí, tal com ho heu llegit estava totalment coladet per una noia.

La Sasha. Si nanos, era la tia més flipant que havia vist en els catorze anys de la meva vida.

Divertida, alegre, simpàtica, amb personalitat, tenia un no sé què que em feia sentir de conya quan estava amb ella i a més a més, era molt guapa.

Gairebé mai estava enfadada i sempre feia alguna que altra parida per trencar els incòmodes silencis que es produï en a les conversacions que teníem entre nosaltres.

El més divertit va ser la posició en que estaven col·locats els sacs de dormir.

Noi - noia - noi - noia - noi - noia.

Endevineu al costat de qui em va tocar dormir...

Si, això mateix, tots dos juntets.

Bé un al costat de l'altre, en diferents sacs de dormir.

Ja eren les tres però la terrible son que em feia tancar les parpelles havia desaparegut misteriosament al saber que dormíem un al costat de l'altre.

Van passar els minuts i jo no m'atrevia ni a mirar-la a la cara. Estàvem tots dos esquena contra esquena.

El temps passava i no podia reprimir l'ansia que m'obligaven a girar-me i dir-li el que veritablement sentia per ella.

Al final l'inevitable va ocórrer.

Vaig reunir totes les forces que em quedaven aquella nit i el valor necessari per dur a terme aquella frase.

Al girar-me ella simultàniament es va donar també la volta, com si m'estigués llegint el pensament.

Na vaig tenir el valor de dir-li res però va passar una cosa genial i màgica.

Vam acostar-nos l'un a l'altre i lenta però desesperadament els nostres llavis es van ajuntar.

Una sensació meravellosa va envair-me per dintre.

Un torrent d'emocions va penetrar dins la meva ànima fent-me sentir coses que mai havia sentit.

Potser van ser uns segons o potser uns quants minuts. No ho sé segur, només sé que no volia que aquells moments s'acabessin mai.

Després d'allò no vam dir una paraula més en tota la nit. No oblidaré mai aquell moment.

Crec que no vaig tancar l'ull en tota la nit però anava més reposat que mai.

A l'endemà tots ens vam aixecar bastant tard, més o menys a dos quarts d'una.

Vam esmorzar les restes de les patates i coses per picar, de la festa del dia anterior i vam anar cap a la platja a passar l'estona banyant-nos a les fredes però reconfortants ones del mar (Quan m'enamoro parlo d'aquesta forma, ho sento).

Quan tots van marxar de cop, gràcies a un copet a la cama, que li vaig donar a en Dave.

Vaig armar-me de valor i vaig dir-li:

- Escolta, el que va passar ahir...
- Calla! No diguis res que no calgui... ho vam fer i ja està!
- A més si t'he de ser sincera em va encantar, va ser molt bonic, no se com explicar- t'ho, no se si m'entens.
- Tranquil·la ja t'entenc- Li vaig contestar.
- Bé, i ara, que fem?
- Els hi diem res o què?
- Bé..., en tot cas... és el millor que podem fer.
- Sí.
- Anem?
- Va.

I així, dit i fet, vam acostar-nos cap a l'aigua on eren tots els altres vuit.

- Escolteu, us hem de dir una cosa. Vaig dir.
- Qui els ho diu
- Jo mateix, va.

Mireu...eh...uh...mireu ho diré clarament. La Sasha i jo estem junts.

Sota la pressió que sentia al pensar el que dirien els altres, va ser el primer que se'm va ocórrer, una parida com una catedral però que hi farem.

Gairebé tothom, més o menys de la nostra edat es posa a criticar-te a tu o a la teva parella, quan els hi dius una cosa d'aquestes, o et fan brometes, de les que al final no suportes i saltes de cop, criticant a algú com a arma defensiva.

Però res d'això em va sorprendre la forma en que s'ho van prendre

Els hi va semblar la cosa més normal del món.

- A "vale" molt be. I esteu bé? – Va comentar l' Alba.
- Si, molt bé - Va contestar la Sasha.
- Com es que esteu tan tranquils, com es que no heu sortit corrents dient-ho a tota la ciutat?- Vaig preguntar.
- Perquè ja ho sabíem home -.
- Si es notava d'una hora lluny que us agradàveu -.

Van exclamar la Zoe i la Sandra, respectivament.

- Bé, què, anem a l'aigua o que?- Va preguntar en Mike, impacient.

La Sasha i jo, ben estranyats vam acompanyar als altres per banyar-nos a la platja.

Feia una calor que et mories, però malgrat els raigs del calent sol, encara tenia ganes de fer el boig i passar-m'ho bé amb els meus amics.

5.LA VIDA DIÀRIA.

Setembre, set de la matinada.

Tornada a l'institut (potser sóc una mica malparlat, però) quina putada.

Un altre cop a estudiar, a aprendre noms, capitals, números, dades, esquemes...

Només feia que veure llibres per tot arreu, tenia la ment feta un fàstic.

Encara feia calor però aquella sirena era la senyal inevitable de que havíem de tornar a estudiar.

Però allò no em desanimava, bé una mica sí, però no per tenir un trauma psicològic.

La primera classe no va ser gaire dura, entre altres coses perquè estàvem tots adormits.

Cosa que els profes no hi van oposar resistència, entre altres coses perquè ells també anaven adormits.

Segona classe, mates. Nooooo!!!

Un altre cop no! Havia de tornar a sumar, restar, multiplicar i dividir un altra vegada.

La profe estava molt fumuda, es veu que no havia tingut unes vacances gaire bones.

Ens va posar vint exercicis de cop en un dia!

L'hora del pati, per sort va arribar d'hora. L'únic que vam fer va ser parlar i parlar fins que va acabar l'hora.

Bé, jo només feia que mirar a la Sasha sense que se n'adonés.

Al acabar totes les hores del dia vaig acomiadar-me de la Sasha Mentre que darrere meu hi havia un grupet de torracollons que no feien més que cridar el famós "que se besen, que se besen".

Sort que en Mike era a prop per fer-los fora, durant una estona.

6. COM DIUS?

Ja érem al més d'abril. Jo ja anava a tercer d' E.S.O. I tots els altres ja havien arribat al segon curs.

Però li notava alguna cosa a en Dave. Durant uns dies es comportava d'una manera molt estranya. No menjava gens, cada matí anava com un “zombie”. No podia ni obrir els ulls, unes ulleres impressionants, no pensava amb claredat i moltes vegades estava parlant d'alguna cosa i no sabia ni ell mateix de que anava la història. Fins i tot reia d'ell mateix en molts casos.

Jo ja sabia de que anava la història, estava “pilladíssim” per una tia, i no s'atrevia a dir-li de cap manera.

A l'hora del pati li vaig dir que m'acompanyés a comprar uns xiclets, o jo que sé què.

- Nano - vaig dir-li - Estàs tope “pillat”, quant fa? -
- Com dius? -

No si encara ens haurà sortit tontet i tot, vaig pensar.

- Qui és? -
- Qui és qui? - ell ja començava a posar-se neguitós, sabia perfectament del que parlava, però no m'ho volia dir, per por potser, segurament.
- Li has de dir ja mateix tio, aquests dies estàs d'un “pavo” que no te l'aguantes-
- Però, és que si em dius que no, que? -
- No hi perds res per preguntar -
- Ja però i si hem diu que no...-
- Mira nano –Ja em començava a posar nerviós. - T'explicaré una història.

Un dia, un noi que patia una malaltia del cor, per la qual a l'edat de disset anys podia palmar en qualsevol moment, va anar a comprar uns cd's que esperava fa temps.

Al arribar a la tenda va veure que la dependenta estava boníssima, i a més era molt simpàtica i amable.

El noi va agafar els cd's que volia i sense parar de mirar a la noia va agafar els diners que necessitava per comprar-los i se'n va anar.

Desesperat, al dia següent va tornar a la tenda, només per veure a la noia, estava totalment colat per aquella tia.

Sense veure que feia, va agafar un cd qualsevol, el va pagar i va tornar a marxar.

Tots els dies feia el mateix anava agafava el cd, pagava i tornava a casa seva.

Durant molts dies no va parar de fer el mateix.

Fins que un fatídic dia de març, va morir.

La seva mare va entrar a la seva habitació i va trobar una pila de cd's a sobre el llit.

El noi no els havia obert mai, però quan la mare va mirar dintre d'un d'ells hi havia una nota en la que posava : “ Ets un noi maquíssim, vols quedar algun dia? ”

Va obrir-ne un altre i un altre i un altre, en tots posava el mateix -.

- I què vols dir-me amb això? -

- Que no amaguis el que sents per ella, digues-li en el moment que tinguis clar que l'estimes de debò, i amb el teu comportament no cal dir res més.

Si no, se t'escaparà el tren, no perdis l'oportunitat -

No sé si va ser per culpa del conte o per art de màgia, que a l'hora de sortida els vaig veure a tots dos juntets, sortint per la porta.

Una cosa la vaig veure claríssima, ell estava fent-me un senyal com dient, nano tenies raó.

I a que no endevineu que era la seva estimada.

Ni més ni menys que la Zoe, sí, sí, ella mateixa, vaig quedar-me “flipant”.

Es veu que la meva imaginació estava més desperta que mai.

No m’he inventat mai una de tan grossa, però mira, es veu que va funcionar a la perfecció.

És que quan no en passa una en passa un altre de més grossa encara.

7. LA PRIMAVERA ENS AFECTA A TOTS.

(Si, si a tots)

Ja érem a plena primavera i les coses canviaven radicalment.

Tothom estava més alegre, més amable (cosa estranya), més simpàtica, més ...

Això és el que diria tothom, això és el que diria qualsevol escriptor amb una mica d'influències hippie que visqués en una casa sense veïns al costat d'un prat verd i que al fons es vegin les ones del mar repicant contra la sorra de la platja.

Però no, durant aquells dies tot el personal estava malhumorat, ningú xerrava amb ningú i no sé per què però els deures que ens posaven cada cop es feien més i més voluminosos.

El que em va sorprendre va ser la frase amb la que vaig començar un dia d'aquells tan, tan... tan així.

- Aparta, nen !!! -

Uau! Vaig pensar, quins fums que portem avui, vaig pensar. Si tots els dies és igual més valdrà que ens hi acostumem.

La que m'ho va dir, no podia ser ni més ni menys que la Sandra.

La Zoe es comportava també d'una manera estranya i l' Andrea, la Josh i fins i tot la Sasha, també.

Els únics supervivents (per dir-ho d'alguna manera) vam ser En Dave, en Mike, La Marta i jo.

Tothom a part de nosaltres estava ben malhumorat.

Fins i tot podies veure baralles entre amics de tota la vida, entre alumnes i profes, entre companys de classe. A tothom li van afectar aquells dies de verda florida, alegre i... fastigosa primavera.

Ningú no parlava amb mi, ni amb ningú de l'institut.

I no hi ha cosa que em molesti més, a part dels silencis de les converses, que no em dirigeixin la paraula.

No hi ha cosa que em posi més nerviós.

8. AIXÒ ÉS POLÍTICA?

L'onada de mal humor seguia governant l'institut i les coses no feien més que empitjorar.

Sense anar més lluny, un dia vaig veure un grup de gent rodejant a dos paios que gairebé arriben als punys per el simple fet de portar una samarreta amb una inscripció en la que posava:

“ ANTIFEIXISTES SEMPRE ”.

I tot per un maleï da samarreta.

Al dia següent a totes les classes hi havia enganxat al taulell d'anuncis un cartell en el que es podia llegir:

“Pau, igualtat, llibertat, respecte, amiatat...”

Què és això si no més que paraules, paraules amb un significat, significat que no coneixerem mai.

Que és el que passa, que m'he perdut, no aconsegueixo saber la mentalitat de la gent, els pobres desgraciats que intenten fer mal, fer mal per sentir-se millor, sentir-se poderós, sentir-se millor.

I l'única cosa que fan, és fer-se més mal a ells mateixos, un mal que no aconseguiran controlar.

No sé com poden dormir mentre el remordiment les maldats que han fet els torturi tant i tant per dintre, com per arribar a suï cidar-se per acabar amb aquest suplici.

És que una bala, un puny o un canó arreglaran alguna cosa?

No, només ho empitjorarà més i més fins que ens acabem matant uns als altres, amics de tota la vida fent-se córrer la sang per la cara, sense que els importi gens les vides dels

altres, ni el trauma psicològic que pot produir un únic cop de puny.

Això és política?

Me'n ric de la política.

Pau, igualtat, llibertat, respecte, amistat...

Són paraules de les que mai en sabrem el significat'

Tothom va quedar impressionat al llegir aquell paper.

Com un simple paper podia dir tantes coses i tenir tanta raó.

Però una cosa era la que feia que els alumnes es trenquessin el cap pensant. Qui havia escrit allò? Qui havia pogut escriure aquelles frases tan plenes de veritat, la pura i dura, veritat.

9. ES DIU EL PECAT, PERÒ NO EL PECADOR.

Les classes no funcionaven com sempre, tots estàvem, pendents del misteriós paper, el paper que ens feia portar de cap, el paper que no ens deixava tranquils, el paper que tenia raó, el paper que amb tres o quatre paràgrafs s'havia fet l'amo de l'institut.

El maleït paper ens feia pensar en una cosa, perquè l'autor no mostrava la seva identitat i es feia l'amo de l'institut.

Deixant el tema a part, dissabte vam quedar tots per anar al cinema a veure una pel·lícula.

Mentre estàvem comprant les crispetes, ja a punt per anar a veure la peli, en Mike va dir-me que anava cap el lavabo.

Jo, el vaig notar una mica desesperat, i més quan feia mig minut que estava tan panxo.

Ràpidament, ell va sortir esperitat cap el lavabo més proper.

Com el vaig veure una mica exaltat, vaig anar a veure que li passava.

Al obrir la porta, ell em va contestar amb una veu clara i seca.

- Veig que has caigut a la trampa, Tom -
- Com?-
- Per què et penses que he vingut al lavabo, a pixar? Si fa uns minuts no me'n recordava del que era un lavabo -
- I per què has vingut, llavors? -
- Per dir-te una cosa -
- Eh? - Vaig contestar amb una veu flonja, com si m'hagués fumat alguna cosa rara.

- Sobre el tema del maleït paperet que m'està tocant els nassos durant molt de temps, ja n'estic fart d'aquella merda de paper -
- Però, que dius? -
- Aquella merda de paper m'està fent cada vegada la vida impossible. Prou de fingir i fer veure que no passa res -
- Però, no, no...no t'entenc, no fotis que, que tu...has escrit allò? -
- Si, tio, si, el menda ha estat l'inventor de tota aquesta cabronada -
- Tu, tu...però per què? -
- Ja n'estic fart de tota la merda que hi ha a l'institut -
- No t'entenc -
- Ja n'estic fart de tots els tios que es foten les cares a cops de puny, per l'únic fet de ser diferents, no ho suportó, però que cony fan, es que són imbècils o que -
- No acabo d'entendre el per què d'aquell escrit -
- De petit... mira prefereixo no parlar-ne -
- Tio, saps que d'aquí no sortirà res -
- Promet-me que no li diràs a ningú -
- T'ho prometo -
- Saps que jo tinc un germà, no? -
- Si, el George, no? -
- Si, dons quan jo tenia cinc anys un grup de neonazis, skins o com es facin dir, van apallissar al meu germà, li van trencar el braç esquerre per dos costats i li van torçar el tornell dret.
Estava tan acollonit que no va sortir de casa durant tres mesos -
- Collons, tio...ho sento -
- No, si ja està recuperat, ara estudia dret a una universitat -

- El que encara no entenc es per què no vas posar el teu nom al paper -
- En tots aquests anys he après, que és igual qui sigui, qui faci una cosa, o qui la reivindiqui -

El que realment és important es el que fa i el que reivindica.

Tant és que sigui un líder polític o un home al que només el coneix la seva mare, si no que les idees que tingui siguin fermes i que tinguin un fi de profit.

S'ha de lluitar fins al final per les coses que desitges i no deixar que ningú et canviï d'idea.

Allò era veritat, el fet no era veure el revolucionari, sinó la revolució.

Aquelles paraules que va dir-me el Mike eren el més cert que m'havien dit feia temps.

- Nano, tens raó tant és que sigui el Ché com Zapata, com Mao tse-tung -

L'important són les idees.

- El que es important ara, és que la peli ha començat fa mitja hora, ja, ja ,ja –
- Ja, ja...

10. NO TOTS SÓM...

Ja havien passat gairebé dos anys, i tots havíem canviat molt des que anàvem a primer i a segon d' E.S.O.

Tots en general érem...érem, per dir-ho d'alguna manera...més chulos, amb més confiança, més...en fi, havíem canviat.

Els estudis cada vegada pesaven més, però encara ens quedava el consol de fer alguna festeta alguna vegada.

Ser una mica més gran era una cosa genial, els estudis eren més complicats, si, però la música els amics, les ganes de passar-s'ho bé i totes aquestes coses eren les que t'ajudaven a no caure en qualsevol depressió.

Era hivern i la gent no sortia al carrer.

Feia un fred que gelava, però això si, mai nevava.

Les nits de Nadal eren fredes i tristes, però això si la nit del vint-i-quatre va ser una de les millors que he passat.

Cadascú va sopar amb la seva família i a la una més o menys tots vam quedar al portal de l' Andrea per sortir de festa.

Vam anar a un pub on vam ballar (si se'n pot dir així) una estoneta.

A dos quarts de tres vam anar a un altre pub però aquest era dels que semblen una discoteca petitona però amb el mateix ambient.

Vam ballar durant tota la nit i no vam parar fins les sis de la matinada.

Pels carrers podies trobar païos que anaven tan beguts que cada dos carrers havien de parar a pixar a un racó.

També podies veure gent vomitant als carrers.

Això si, que quedi clar no tots som iguals, no tots som uns drogoaddictes obsessionats amb la beguda i els porros.

També sabem divertir-nos ballant i bevent algun refresc, potser una mica d' alcohol però sense passar-se.

No tots som uns drogaaddictes pillats pel "botellón" i pastilles.

No tots anem vomitant carrer amunt i carrer avall ni pixant a cada racó.

No tots som uns delinqüents que van apallissant a tot déu com una banda de "skins-heads".

No tots som com diu el tio del bigoti (ja sabeu qui deu ser).

Que quedi clar que no tots som iguals sempre hi ha de tot.

Això si els extrems mai són bons.

Tant si ets un reprimet empollón al que marginen estirant-li dels calçotets, com si ets un fatxenda que es passa amb tothom.

Que quedi clar tot el que dic són només consells però allà vosaltres.

11. EN FI, PARANOIES.

Les coses havien canviat.

Com era possible que les petites coses de la vida te la canviessin tant, (la vida malpensats).

En un sol dia podies sentir, fer, canviar, discutir, reflexionar... coses que poden canviar el curs de les vostres curtes vides.

“No us ho prengueu malament però la vida és curta, és una diminuta i minúscula part de l’univers en què vivim.

No us ho prengueu malament però és veritat, digueu-me pessimista, negatiu, o com cony li vulgueu dir, però és la veritat i ens hem de fotre, tot això no val per res”.

Aquestes eren les paraules d’en Mark, un noi de d’un curs més avançat que el meu.

Aquell era un tio amb problemes, i no nosaltres, amb disset anys estava amargat, estava desil·lusionat, paranoic, deia coses que et feien sentir malament, et feien sentir pena, fins i tot temor.

Nosaltres ja teníem prou problemes estudiant i aprovant-ho tot, però és com si aquell nano en volgués més i més de problemes.

Estava molt amoï nat i desesperat.

Una tarda vam anar a donar un volt i el vam trobar assegut a un banc del parc.

Ens hi vam apropar, sí, però amb peus de plom, ell ens va sentir i va girar-se de cop.

- No us acosteu - va dir
- Només volem ajudar-te - va contestar la Marta

- I una merda, només voleu humiliar-me i fer-me patir, marxeu.
- No, només volem ajudar-te! - va exclamar el Dave.
- A veure, que cony et passa!!!, creus que perquè estiguis deprimat i fet una merda ens has de fotre als demés, doncs vas clar noi, vas clar!!!
- Tranquil·la, Sasha, tranquil·la, ja ho arreglarem, al final ja veuràs com tot surt bé - va comentar en Mike.
- A veure a tu què et passa?- va preguntar la Zoe.
- Ara no estic per romanços, xatos, aneu amb els vostres súper poders psicològics a un altre lloc marrecs.
- Marrecs, marrecs?, dius això a ta mare noi, ets un desagratit de merda, te'n pots anar a prendre pel sac, on et vingui de gust, potser som més petits que tu però segurament tenim molta més consciència que tu nano, t'estàs podrint en un racó exiliat de la vida real, t'estàs fotent la vida, noi, tu veuràs el que fas..

La Sasha estava ben exaltada en aquells moments

- Exiliat de la vida real? però de què vas, de què collons aneu tots, que no veieu que aquí ningú regala res, ignorants, no en teniu ni idea de la realitat, penseu que aquí tothom és feliç i que tothom es preocupa per tothom?

Aquelles paraules van sonar com un milió de miralls caient i trencant-se a l'hora.

Amb una veu fosca i una mica dolguda va produir un silenci sepulcral al parc tot i que els nens petits jugaven a fet i amagar pels gronxadors i les diferents andròmines.

- Saps què, ren? passem de les teves estúpides paranoies, vés a cagar, fes-te fotre, saps què? com si et vols tirar per un pont, m'és totalment igual, fes el que vulguis, però a mi no m'amarguis el dia, molta realitat, molta realitat per què, per viure fotut tota la maleïda vida, saps què noi? accepta'm un consell, a vegades és millor viure en un altre món, no en "el món", no en un "altre món".

- Eh?
- Sí, noi, sí, que jo visc en un món fet a la meva mida, cadascú viu en un món fet a la seva mida, i això no vol dir anar a la teva, no, et pots preocupar pels altres però sense capficar-t'hi, pots fer el que et roti però no fins a arribar a la anarquia, pots fer cas a qui vulguis, però sense ser un esclau. És difícil d'explicar, però mira, nosaltres ho hem aconseguit, tothom ho aconsegueix en algú moment o altre, però que quedi clar, no vol dir anar a la teva, si no fer la teva.

I ara no em vinguis amb les teves "realitats" i les teves "ignoràncies" perquè tot això ens ho passem per on volem, d'acord? Doncs va, ara fes el que vulguis.

A mi com a mínim no m'amarguis el dia.

- Què li passa ara a aquest?- va xiuxiuejar en Dave
- No ho sé, però està ben cabrejat- va contestar-li la Marta
- Però Tom ,tio?- va fer la Josh.
- Què Tom tio, ni que Tom tio, va, qui ve a menjar?, va, que avui es dissabte i no podem perdre el temps, vaaaa, vinga, que espereu? per Nadal.

Sorprenent, no existeix cap altre paraula per això, mai m'havia sentit tan bé en la vida després d'escriure algú.

Sempre m'han dit que sóc una miqueta "masoca", (a alguns potser us sona d'alguna cosa).

Bé allò em va fer molt de bé. Desfogat, això sí ,vaig girar cua per anar a la pizzeria.

- Perdó, però que puc venir?
- Casum dena, va noi, convido jo.

Sí, sí, coi, per una vegada que convido jo no veniu, qui us entengui que us compri.

12. AL CAP I A LA FI ILUSIONS, PERÒ QUÈ HI FAREM? SOM JOVES!

La vida continuava sent rutinària i repetitiva, però què hi farem? som joves i despreocupats.

En Mark ja s'havia recuperat de les seves "gilipollades", perquè no té un altre nom.

Ara ja érem déu, mira quants més serem més riurem.

És irònic, cada vegada la vida era més rutinària i repetitiva, però cada vegada teníem ganes de fer més coses de gaudir més de la vida.

Fer diferents coses, conèixer diferent gent, provar noves emocions, etc.

Vés a saber les bogeries que teníem al cap cadascun de nosaltres. Al cap i a la fi il·lusions, però què hi farem, som joves, esbojarrats, tocats de l'ala (en part), i això sí sobretot vividors.

I entre tanta bogeria mai faltaven els comentaris farcits d'ironia i sarcasme del Mike.

Les parides, però ben mirat no tant de la Sandra.

Paranoies imaginàries de la Zoe.

Les burrades, això sí, et feien reflexionar de la Sasha.

Les típiques discussions com de germanes de la Josh i l'Andrea.

Les Preguntes amb sentit (mira algú que encara hi toca) de la Marta.

I les parides reflexives d'en Dave i en Mark.

En fi, ja ho diuen en la varietat està el gust. I quina varietat!

Vols passar-t'ho bé? Cap aquí, que de gent no n'hi sobra.

Si fins i tot un dia vam agafar una càmera de vídeo i vam començar a gravar-nos els uns

als altres un dia d'estiu. Si d'aquells en els que no has de fer res.

Dons mira tot el que poden fer quatre nois i sis noies amb una càmera de video.

La vida era meravellosa, i ho continua essent.

Vindran temps dolents però resistirem.

Vindran temps bons i els gaudirem.

Però el que és segur és que mai t'has de donar per vençut.

Bonic oi?, mira, potser unes paraules com aquestes són les que et poden fer resistir en temps fotuts, però ei! que el món no s'acaba!

Prova sempre de passar-t'ho bé i mira sempre el costat bo de tot.

Que la vida són quatre dies i no cal desaprofitar-los, és clar que si literalment la vida fossin quatre dies, un d'ells te'l passes dormint, tres quarts d'un altre estudiant, mig més amb els amics, un quart d'un altre dia menjant, mig quart a les cues dels supermercats i un altre mig més al lavabo, un quart més reflexionant i un altre dia sencer anant d'un lloc a un altre.

Però fixa-t'hi, encara tenim temps de sobres per fer el que vulguem.

Aquest ve a ser un exemple del comentari d'en Dave.

13. VOSALTRES TOQUEU?

Música, coi, música! era la millor forma d'expressar estats d'ànim sentiments, odi, i simplement... dir quatre o cinc bajanades amb una mica de ritme i ja està.

Ja ho teníem tot a punt per començar.

Farem una mica de fitxa tècnica va, tipus revista musical, ja que hi som.

Mike (bateria) Hobbies: Futbol, gelats, consoles, la música, televisió i no fer res.	Dave (guitarra) Hobbies: Futbol, tennis, snowboard, la música, internet i dormir.	Tom (guitarra i veu) Hobbies: Skate, surf, la platja, la música, la pizza i anar a dormir tard.	Mark (baix) Hobbies: Basket, skate, la piscina, els pastissos la música i estirar-se.
--	---	---	---

Sí, ja teníem els components, els instruments i un localet on assajar o almenys intentar-ho.

Era una espècie de sala peticona, de pocs metres quadrats, que ens va deixar el títol d'en Mike, estava situat una mica lluny de totes les nostres cases, però era igual, teníem tantes ganes de fer música que tant ens era on havíem d'anar.

La millor part va ser quan vam començar a insonoritzar-la.

Ja ens podeu imaginar col·locant caixes i caixes d'ous a la paret del local.

Bé ja ho teníem tot, a vegades quedàvem per assajar alguna cosa, però només ens sortien alguns ritmes.

Això al principi, després ja sortien més cosetes, ja sonaven algunes cançons (no sonaven gaire bé però es podien sentir).

Els amics ens ajudaven molt i ens animaven en tot el que ens proposaven i fèiem respecte al grup.

El tipus de música que fèiem era... era...

Ben bé no sabíem exactament el tipus de música que era, a vegades tocàvem alguna cosa semblant al *punk*, i d'altres vegades alguna cosa semblant al *nu-metal*.

Perdó per la publicitat nois, però per ser una miqueta més clar nomenaré uns quants grups musicals.

Tocàvem algunes coses semblants a *Green Day*, *blink-182*, *Sapo*, *Rage Against The Machine*, *Millencolin*, *Jane's Addiction* i *Nirvana*.

Bastant variats sí, però a vegades fèiem coses semblants a un estil i a vegades a un altre tipus de música.

Però el més sobtat va ser, que quan li dèiem a algú que teníem un grup de música, s'impressionaven.

“vosaltres heu fet un grup, mare meva, de veritat”

No s'ho creien, pensaven que estàvem massa tocats de l'ala, per concentrar-nos només en una sola cosa.

Però mira tu nosaltres només volíem tocar música, i per les festes de la ciutat ens van avisar si volíem tocar una nit a un petit escenari que havia muntat l'ajuntament.

Se celebrava la festa major, i la nit en la que havíem de tocar era especialment preparada pels joves.

Estàvem emocionats per poder tocar a les festes de la ciutat i no ens ho podíem creure, només eren unes festes però van ser mesos i mesos de treball continu, les que ens van ajudar a que l'alcalde ens truqués per dir-nos la notícia.

Ja faltaven pocs dies per el petit concert i estàvem totalment emocionats.

El primer concert en directe de la nostra vida!

Dic en directe perquè a l'institut ja havíem fet alguna que altre representació d'algun grup de música, van ser grans èxits per cert.

Van ser setmanes les que vam estar assajant cada dia, l'emoció no ens deixava parar de tocar per un moment.

14. LES PETITES COSES.

No és per posar-me romàntic, ni melancòlic, ni fins i tot pesat, perquè porto tot aquest llibre dient el mateix però és que heu de reconèixer que tinc raó, en un moment o altre heu de reconèixer que jo tinc raó.

Un se sent bé després de dir això, però, és un consell per a tots aquells que no li troben res a la vida, que no li troben cap substància especial, que no li troben... que no li troben...

Potser semblarà una parida com una altra, segurament us semblaré un pringat però la vida és com... com... els caramels de fruites.

Sí, sí, com els caramels de fruites.

Són ben durs per fora, però si vas xuclant i buscant, a dins hi pots trobar un suc deliciós.

O no?

Però aneu amb compte si el mossegeu gaire fort, us podeu quedar empastifats!

Les meves teories són una mica rebuscades, però què voleu, he escrit tot aquest llibre escoltant música, sí, sí, escoltant música.

Ni una sola paraula l'he escrita sense música, és un dels meus hobbies, ves.

Bé tornant a l'altre tema, anava dient que la vida és com els caramels, no?

Si t'ho mires bé sí.

El meu lema és: "no malgastis la teva vida avorrit a casa, surt amb els amics i fes coses divertides" la paraula avorriment no surt al meu diccionari.

Gaudeix sempre de les petites coses, la vida n'està plena.

Passejar per un parc, una posta de sol, una banyera plena d'aigua escumosa, un dia a la platja amb els teus amics, el primer petó, sintonitzar la ràdio en el mateix moment que

posen la teva cançó preferida, un massatge a l'esquena, el mar, la muntanya...

Podria escriure pàgines i pàgines de totes aquestes coses, però prefereixo que les descobriu vosaltres.

15.AIXÒ S'ACABA NOIS.

El concert va ser un èxit i la gent ens va ajudar molt, i molt.

Ara tinc dinou anys i estudio art dramàtic a una facultat.

En Dave estudia Biologia, i l'Andrea també.

La Zoe, fa magisteri, la Josh, espeleologia i la Marta estudia psicologia.

La Sasha, estudia telecomunicacions i la Marta periodisme.

I en Mark i el Mike, estudien tots dos medicina, però a facultats diferents.

Però encara quedem per recordar tota la nostra joventut i tocar algunes de les cançons que vam escriure al famós local, on cada setmana anàvem tota la colla a parlar i a passar l'estona, fent comentaris que no tenien res a veure amb el tema que estàvem parlant i dient coses que eren una autèntica tonteria, bé, coses d'adolescents, no?

Sempre hem estat fent bajanades per tot arreu i fent les tonteries de sempre perquè al cap i a la fi, tots volem tornar a ser nens, no?

UNA MICA D'EPÍLEG.

Bé això és tot.

Espero que hàgiu gaudit d'aquestes pàgines, que per mi van ser tota una adolescència i una joventut una vida. Més que una joventut, una vida, sí.

Perquè la joventut és l'essència de la vida.

Quan ets adolescent sofreixes una sèrie de canvis importants , tant física com mentalment, canvies la teva fisonomia i també els teus gustos.

Tot té una part bona, sí, tot és genial, meravellós, fascinant...

Sempre hi ha els típics problemes, com estudiar, o els profes (ho sento però es veritat) etc...

Però malgrat costi molt, sempre s'ha de mirar tot pel cantó bo de les coses si no, et comences a escalfar el cap i no pares quiet. No cal parar boig per qualsevol tonteria sense importància.

“Alto!”

No dic que l'institut sigui una toteria, si no que no us escalfeu el cap.

Però al cap i a la fi, què seria la vida sense problemes?

Imagineu-vos una vida sense cap problema, no em refereixo ni molt menys a les guerres, a més, aquestes ben lluny, mira tu com L'Àlex Corretja, “el tabac ben lluny”.

Bé, es que vaig una mica torrat avui.

Tornant a allò d'abans no em refereixo a les guerres, ni res d'això, si no als problemes de l'adolescència.

Penseu-ho, malgrat que només sigui per uns instants, imagineu-vos una vida en la què tothom estigués feliç i alegre.

A més m'ho poses més bé tot això es impossible.

D'acord, ja sé que un dia perfecte és genial, no tens problemes i tot et surt bé. Però això tampoc és gaire probable.

Un dia sí, però tota una vida, estem parlant de... de...

Bé si l'adolescència, o l'etapa en què fas tots els canvis dura... quant?

Sis o set anys, des que comences fins que acabes del tot.

Sis anys sense cap problema, que depriment!

Si ho mires bé tot això és com quan et mors.

Suposant (que cadascú opini el que vulgui, això sí) que existeixi el paradís i totes aquestes coses, no seria bastant depriment viure eternament, sense acabar mai, sense un final en què tot s'acaba i no queda res de res en tot l'univers.

Molt bé sempre rodejat de coses boniques, flors, prats verds i felicitat, si, però.

Deu ser avorridíssim, no?

I l'univers, deu tenir un final o és infinit?

Es clar, que si fos infinit, on cabria tota aquella muntanya de galàxies i tota aquella cosa.

Però, si té alguna espècie de paret, què hi hauria a l'altra banda?

I que va ser abans, l'ou o la gallina?

A això també em referia quan deia tonteries sense importància.

Hi ha gent que ha acabat boja intentant descobrir coses d'aquestes, o fins i tot intentant desxifrar els seus somnis.

Ah, tornant al tema dels problemes.

Sé que algunes coses són dures de fer o d'arreglar, però hi havia un home que deia:

“ si tens un problema, i no té solució, no t'obris el cap pensant, i si té solució tranquil,

un dia o altre se solucionarà, no pateixis”, veus aquest sí que tenia raó, segurament serà

algun cosí molt llunyà del mestre Yoda, de Star Wars. O el net d'aquell home, com es deia... sí, aquell que deia allò del “pequeño saltamontes”

Parlant de consells. Com que jo ja sóc major d'edat, però això sí, continuo sent un “cabronet” parlant clar, us diré alguns consells per salvar-vos la pell en algunes circumstàncies molt violentes.

Si suspeneu un examen o alguna assignatura, no patiu tinc la solució perfecte.

Quan arribeu a casa, heu d'entrar tranquil·lament, no fingiu estar alegres, perquè us la carregareu però tampoc aneu caminant pel terra.

I si hi ha el vostre pare, li dieu “papa,(molt tranquils sobretot) t'he de dir una cosa.

Ell segurament, s'asseurà, bé, es col·locarà bé a una cadira i dirà “parla, noi, parla”

Tu, molt serè li dius: “Mira jo pensava que m'ho sabia tot i que no calia que ho fes més però l'examen de M'ha anat molt malament, i l'he suspès.

Ràpidament ell intentarà dir alguna cosa, però tu has de tenir més reflexes i dir: “si us plau, no diguis res fins que acabi de dir-t'ho tot”, segurament callarà.

Tu continues: “Crec que ja he après la lliçó iestic segur de que no tornarà a passar més, ho sento molt”.

No asseguro que surti bé del tot però ajuda una mica, i si ho feu tot, potser encará la vostra relació serà més forta.

Prova-ho, per provar-ho no s'hi perd res.

I sobretot, digueu-li molt tranquils.

I si podeu manipular la nota una mica, millor que millor, però, si la nota és molt baixa, només digueu que heu suspès, no digueu la nota.

I si pregunten... posaré un exemple, si teniu un dos i mig digueu que heu tret un tres.

Sempre queda millor.

EI QUE ENCARA ME'N RECORDO DE VOSALTRES !

Han sigut moltes les ajudes que he rebut per part de tots els meus amics i també han sigut moltes les idees que m'han donat per escriure tot això.

Moltes d'aquestes idees han sigut completes bajanades, però s'agraeixen igualment.

Bé moltes gràcies a tots els que heu format part de la vida d'en Tom i de la meva, que encara me'n recordo de vosaltres.

Vull agrair i dedicar tot això a tots aquells que nomenaré ara mateix:

Genis "Gen".	Noemí "Noe".	Irene "Lupi".
Pere.	Jordi "Quadra".	Marc P. "Prat".
Eloi "Murrall".	Xenia.	Zaida "Zai".
Oriol.	Alba E.	Nadia "Nai".
Montse.	Sergi "Cesc".	Adrià "Adri".
Olga.	Maite.	Marta "Caballero".
Marc C. "Catalán".	Roser.	Marta "Sabater".
Laura.	Glòria.	La música "que m'ha
Mercè.	Patricia "Patri".	ajudat a escriure tot
Alba S.	Bianca.	això".

Apa tu, bon vent!

ÍNDEX.

INTRODUCCIÓ.

1. ELS TÍPICS MATINS.

2. UNS NOUS AMICS UNA NOVA VIDA.

3. ESTIU, ESTIMAT ESTIU.

4. MEMÒRIES D'ESTIU.

5. LA VIDA DIÀRIA.

6. COM DIUS?

7. LA PRIMAVERA ENS AFECTA A TOTS.

8. AIXÒ ÉS POLÍTICA?

9. ES DIU EL PECAT PERÒ NO EL PECADOR.

10. NO TOTS SOM...

11. EN FI, PARANOIES.

12. AL CAP I AL FI ILUSIONS, PERÒ QUÈ...

13. VOSALTRES TOQUEU.

14. LES PETITES COSES.

15. AIXÒ S'ACABA NOIS.

UNA MICA D' EPÍLEG.

EI QUE ENCARA ME'N RECORDO DE VOSALTRES.